

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ δρ. 8.—
Ἑξάμηνος » 4,50
Τρίμηνος » 2,50

Ἐξωτερικοῦ

Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος » 5,50
Τρίμηνος » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Αὐγούστου 1916

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 36

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

—Καὶ ἔμωσ...

Ὁ κ. διευθυντὴς δὲν ἄρισε τὸν Ἀλβαράδο νὰ τελειώτῃ τὴν φράσι του. Σηκώθηκε καί, δείχνων τὴν πόρτα, τοῦ εἶπε καθαρά:

—Φθάνει, κύριε! *

Ὁ Βραζιλιανὸς ἔγεινε κατὰ κόκκινος, ἔπειτα ἐγλῶμιασε, καὶ ἡ Κολέττα ἐνόμισε ὅτι τώρα δὰ θὰ ὠρμούσε κατὰ τοῦ ἀγενεῦς, ποῦ ἐτόλμησε νὰ τοῦ δείξῃ τὴν πόρτα. Ἐπειδὴ ἔμωσ εἶχαν μπῆ μέσα δυὸ ὑπηρετές, ὁ κτηματίας, χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἄρπαξε τὴν Κολέττα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μὲ μεγάλα θυμωμένα βήματα, βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετές τοὺς ἀκολούθησε, γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν καγγελόπορτα νὰ φύγουν.

Ἡ Κολέττα τότε παρητήρησε, ὅτι μ' ὅλο του τὸ θυμὸ, ὁ Βραζιλιανός, φεύγων, ἐκύτταζε προσηκτικὰ γύρω του, τόσο στὸ σπίτι, ὅσο καὶ ἐστὴν αὐλὴ ποῦ ξαναπέρασαν, γιὰ νὰ φθάσουν ἐστὴν ἔξοδο. Ἦταν φανερό, ὅτι ἤθελε νὰ χαράξῃ καὶ νὰ κρατήσῃ ἐτὴ μνήμη του τῇ διαίρεσι τοῦ καταστήματος...

Ἄμα βρέθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν Λευκὴ Οἰκίαν, —ἀπὸ τὰλλο μέρος τῆς βαρεῖας καγγελόπορτας, ποῦ τὴν ξανάκλεισε καλὰ ἀπὸ πίσω τοὺς ὁ θυρωρός, —ἡ Κολέττα, ποῦ μὲ μεγάλ-

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 278

λο κόπο κρατοῦνταν ὡς τώρα, ἐξέσπασε.

—Ὡττε λοιπὸν μᾶς ἐδιώξαν! ἐφώναξε. Ἀρίστατε σεῖς, ὁ μεγάλος καὶ δυνατός, νὰ σᾶς μεταχειρισθῇ ἔτσι ἐκείνη ἡ μαϊμού;.. Καὶ ὁ Ἑρρίκος θὰ μείνῃ αἰώνιως φυλακισμένος ἐκεῖ-μέσα; —Ἐννοια σου, ἀποκρίθηκε ὁ Βραζι-

λιανός μὲ φωνὴ ποῦ ἔντρομε ἀπὸ θυμὸ ἔννοια σου κι' ὁ Ἑρρίκος τώρα τὴν ἔχει καλὰ. Ἐκεῖνος ποῦ ἐδιώξε τὸν Ζοζὲ ντὰ Σίλδα ντ' Ἀλβαράδο, θὰ τιμωρηθῇ. Θὰ ἰδῇς, μικρή μου, θὰ ἰδῇς!

Καὶ μὲ μεγάλα βήματα, ὁ Βραζιλιανός ὠρμητε πρὸς τὸ δάσος, ὅπου τὸν ἐπερίμενε ἡ ἀκολουθία του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ὁ Ἀλβαράδο εἰσέρχεται ἀπὸ τὸ παράθυρο.

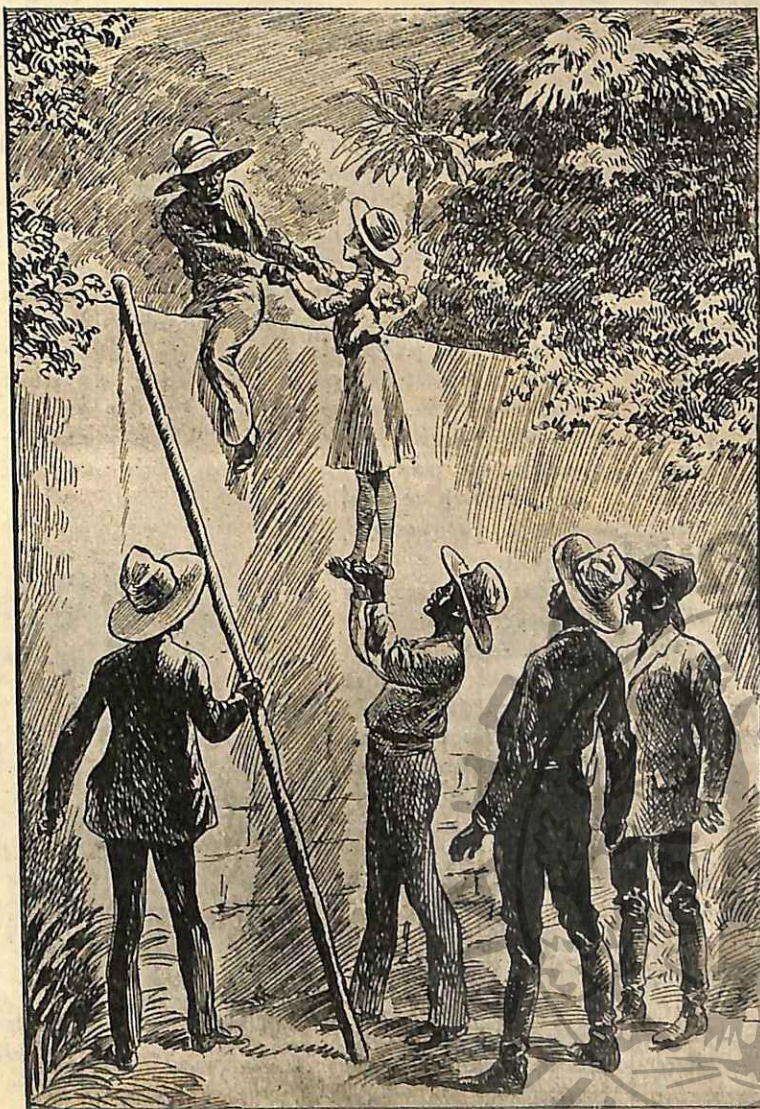
Αὐτὴ τὴν ἰσχυρὰ, ἐπρόκειτο νὰ κυριευθῇ ἡ Λευκὴ Οἰκία ἐξ ἐφόδου. Καὶ ὁ κτηματίας κατέστρωσε τὸ σχέδιο περιφρημα.

Μετὰ τὴν προσβολὴ ποῦ τοῦ ἔγεινε, δὲν εἶχε πιά τὸν παραμικρὸ δισταγμὸ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μεταχειρισθῇ τὴ βία, ὅπως τῶκανε κι' ὡς νὰ κατακτίσῃ τὸ παρθένο δάσος, ἐναντίον τῶν ἀγρίων καὶ τῶν θηρίων ποῦ τοῦ τὸ ἀμψισθητοῦσαν.

Ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὴν Κολέττα, ἔφθασε σὲ λίγα λεπτά, ἐκεῖ ὅπου εἶχε ἀρίστη τοὺς μαύρους του. Εἶχε νυκτώσῃ καλὰ καὶ, ὅταν βρέθηκαν μέσα εἰς πυκνὰ δένδρα, ἡ Κολέττα ἀπόρησε καὶ ἀνησύχησε ποῦ δὲν ἀκούετο ὁ παραμικρὸς θόρυβος εἰς σκοτάδι.

—Μὰ δὲν εἶνε 'δῶ οἱ δοῦλοι σας; ρώτησε σιγὰ τὸν Θετὸ τῆς πατέρα.

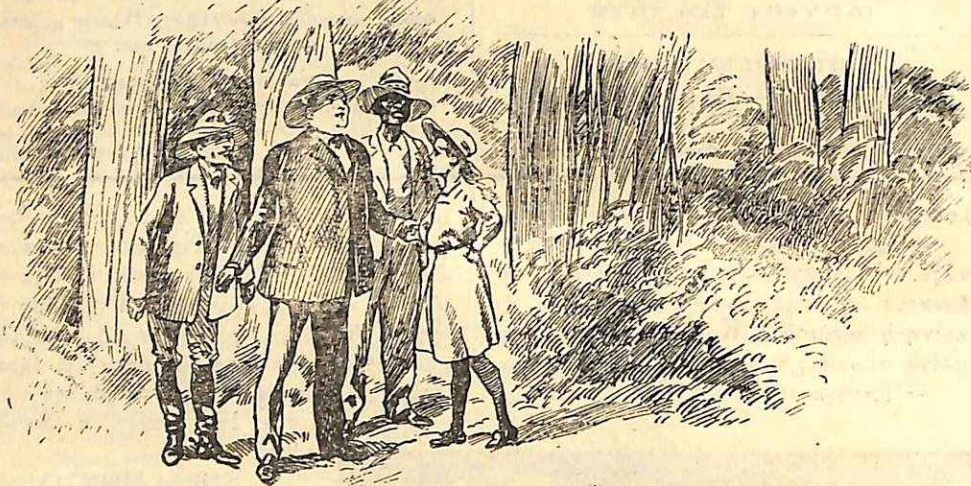
Ἄλλ' αὐτὸς τότε σφύριξε καὶ ἀμέσως, πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν δένδρων, μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους, πετάχθηκαν οἱ πιστοὶ μαύροι. Καὶ ἅμα τοὺς εἶδε ὅλους μαζεμένους, τοὺς ἀνεκοίνωσε τὸ σχέδιό του.



Ἡ Κολέττα βρέθηκε ἀντιπαράθετος... (Σελ. 286, στ. γ')

—Παιδιά, τούς είπε, πρέπει να μπούμε ε' εκείνο εκεί το σπίτι, που φαίνονται από δω οι άσπροι του τοίχου. Τ' βλέπετε;... Σ' ε' είδαμε όμως, ότι είναι καλά κλεισμένο και φυλάγεται καλά.

—Αν οι μαύροι ήταν λιγότερο συνετοί, λιγότερο έμπειροι σε τέτοιες τολμηρές επιχειρήσεις, θάπαντούσαν στον κύριο τους μ' ένα βροντόφωνο, ούρρα», γιατί



«Μα γιατί είναι επικίνδυνο, θέλω κ' εγώ νάρθω!...» (Σελ. 286, στ. 6').

ήξεραν καλά, ότι θα τους επλήρωνε γενναία την αφοσίωσι. 'Αλλά περιωρίσθηκαν να τον τριγυρίσουν και, με τα γελαστά τους πρόσωπα, με τα επιδοκιμαστικά τους νεύματα, να του δείξουν, ότι ήταν έτοιμοι για όλα.

Ευχαριστημένοι από την προθυμία τους, ο 'Αλβαράδο έπρόσθεσε:

—«Αν επιτύχετε, θα πάρη καθένας σας πεντακόσιες χιλιάδες ρέις, όταν θα γυρίσωμε στη φαζέντα.

Ο ένθουσιασμός ήταν τώρα τόσο μεγάλος, ώστε λίγο έλειψε νακουσθούν και χειροκροτήματα στη σιωπή της νυκτός...

Ο αρχηγός έμοίρασε κατόπι τους ρόλους στους αξιωματικούς του: στον γίγαντα Τόμ και στον πανούργο 'Ανρική. Το στρατεύμα θα έχωριζετο σε τρία μέρη και καθένα θα έφθανε στη Λευκή Οικία από δρόμον άλλο. 'Επειτα πάλι θα ένώνετο κοντά στο περιτείχισμα, στην πιο απομακρυσμένη από το κτίριο γωνία.

Η έξοδος δεν θάρχιζε πριν από τα μεσάνυχτα, γιατί έπρεπε πρώτα να κοιμηθούν όλοι στο σρενοκομείο. Θα υπεπηδούσαν τους τοίχους. Τρεις μαύροι θα έπιαναν τον θυρωρό. 'Αλλοι έπτά θα περιούκλωναν το σπίτι. Και ο 'Αλβαράδο με τους έπιλοίτους θα έκανε είσβολή στο γραφείο του κ. διευθυντού.

—Αφού καταστρώθηκε έτσι το σχέδιο, ο κτηματίας είπε στην Κολέττα, ότι θα την πήγαινε στο ξενοδοχείο, όπου είχαν γευματίσει εκεί θα έπερτε να κοιμηθώ ήσυχα, ως που θα την ξυπνού-

σαν, για να της αναγγείλουν την επιτυχία.

—Αλλά η Κολέττα με κανένα τρόπο δεν θέλησε να το παραδεχθώ.

—Δεν μου υποσχεθήκατε να με πάρετε και μένα; έλεγε στον 'Αλβαράδο. Εγώ δεν θέλω να μείνω μόνη μου στο ξενοδοχείο. Θάρθω μαζί σας.

—Μα παιδί μου, είναι επικίνδυνο...

να της ρίξη τα χαρτιά. Αυτή το δέχθηκε με χαρά κ' ο Πορτογάλλος, στο εώς ενός μικρού ηλεκτρικού φαναριού της τσέπης, άραδιασε χάρμα τα τραπουλόχερα κι' άρχισε να της λέη την τύχη της, με μια έξυπνάδα και φαιδρότητα μοναδική. 'Ετσι πέρασε η ώρα και η Κολέττα έφθασε στα μεσάνυχτα χωρίς να νυστάξή και χωρίς να έννευρισθώ.

Ο 'Αλβαράδο έδωτε τότε το σύνθημα της αναχώρησης.

—'Υστερ' από λίγα λεπτά, το μικρό στρατεύμα ήταν μαζεμένο κάτω από τον τοίχο, που έπρεπε να τον αναίβη, για να μπή στη Λευκή Οικία.

—Αφού τον έμέτρησε με το μάτι, ο 'Ανρική είπε λίγα λόγια σε' αυτή του Τόμ.

—'Αμέσως αυτός έπηγε κ' έξερριζωσε από το γειτονικό δάσος δυο κορμούς, μακρούς πέντ' έξη μέτρα, μ' όση ευκολία θα έπαιρνε το μπαστούνι του από το πορτομαντώ. Οι κορμοί αυτοί στηρίχθηκαν όρθιοι στον τοίχο σ' ακάλες, και η ανάδασος άρχισε. Δεν ήταν παρά ένα παιγνιδάκι, για τους ανθρώπους εκείνους, τους γυμνασμένους σε όλα. 'Επρόκειτο όμως ν' αναίβη και η Κολέττα. Κ' ένθ' η μικρή Παριζιάνα ρωτούσε με κάποια ανηυχία πώς θα τα κατάφερνε να φθάση εκεί - επάνω, την άρπαξαν έλατρά από τη μέση, τη σήκωσαν στον αέρα, την πέρασαν μαλακά από χέρι σε χέρι και, πριν καταλάβη καλά-καλά τί συνέβη, βρέθηκε αναίδυσμένη στην κορυφή του τοίχου, απ' όπου πάλι, με τον ίδιο τρόπο, την κατέβησαν μέσα και την άφισαν επάνω στη χλόη του κήπου.



«Οι μαύροι βυθίζουν σε' ανοικτά στόματά τους...» (Σελ. 287, στ. 6').

—Μα γιατί είναι επικίνδυνο, θέλω κ' εγώ νάρθω!... τί ένομίσατε; πώς η Κολέττα είναι καμιά δειλή, και θα πάη να κάνη νάνι, την ώρα που θα κινδυνεύετε σε'ς το πετό σας, για να την ευχαριστήσετε;... Ποτέ, ποτέ!.. Δεν θα σ' εγκαταλείψω σε τέτοια στιγμή, άγαπητέ μου μπαμπά!

Ο 'Αλβαράδο συγκινήθηκε και, κατά τη συνήθειά του, υποχώρησε.

—Καλά λοιπόν, είπε, θάρθης. 'Αλλά πρόσεξε, θα μάκουε!

—Σε όλα, σε όλο! έφώναξε χαρούμενη η Κολέττα.

—'Επρεπε να περάσουν δυο ώρες, για να ξεκινήσουν.

Η Κολέττα εκάθησε σε κάτι ρούχα που της είχαν στρώση, κάτω από τα δένδρα του δάσους. Οι μαύροι έγειναν πάλι άφαντοι στους κρυφώνες τους, για να ξανακοιμηθούν. Κι' ο 'Αλβαράδο, ανήσυχος, έσουλατσάριζε κι' έσυλλογίζετο το σχέδιό του.

Τότε ο 'Ανρική έπηγε να κάμη συντροφιά της Κολέττας. —'Εβγαλε από την τσέπη του μια μικροσκοπική τράπουλα κ' έπρότεινε στη μικρή Παριζιάνα «Οι μαύροι βυθίζουν σε' ανοικτά στόματά τους...» (Σελ. 287, στ. 6').

Ο κτηματίας την έπαίνεσε πολύ για την αταραξία που έδειξε και τη σιωπή που μπόρεσε να κρατήση ε' όλο αυτό το αναίδοκατέβασμα.

—Μπράβο! της είπε' εξακολούθησε έτσι και δεν θα το μετανιώσω που σ' έπηρα μαζί μου.

—Αμα μαζεύθηκαν όλοι μέσα στον κήπο, ο 'Αλβαράδο έτοιμάθηκε να προχωρήση ίσα στο σπίτι, που έφαινετο ήσυχότατο, όταν ο 'Ανρική, που τα μάτια του έβλεπαν στο σκοτάδι σαν της χάρας, τον κράτησε έξωρα από το χέρι.

—Τί είναι; ρώτησε ο κτηματίας σιγά.

—Κυττάξτε κει... πίσω από τα μπαμπού...

Ο 'Αλβαράδο έκνιταξε προς εκείνο το μέρος και είδε κάτι μαύρα πράγματα να κινούνται, ανάμεσα ε'τα καλάμια, που ήταν στυγεμένα μπροστά στο σπίτι.

—Σά κρο ντ' Ντ' ος! έψιθύρισε' είναι σκυλιά!

Οι μαύροι άκουσαν αυτά τα λόγια και έκαμαν προς τα όπισω. —'Όσο γενναίοι κι' αν ήταν, φοβήθηκαν μια στιγμή τα πελώρια εκείνα ντόγκ, που τότε έβλεπαν τώρα καθαρά. Γρήγορα όμως κατανίκησαν τον φόβο τους κ' έτοιμάσθηκαν νάντιμετωπίσουν τον απρόοπτο κίνδυνο.

—'Εβγαλαν λοιπόν από τη ζώνη τους αυτοί από μια κάμα, εκείνοι από ένα ξυράφι, έσχηματίσαν ένα τετράγωνο όλόγυρα στην Κολέττα κ' έπερίμεναν να πλησιάση ο έχθρός.

Τα σκυλιά αυτά, που τα μετεχειρίζοντο άλλοτε στην Βραζιλία για να πιάνουν τους μαύρους δούλους, όταν έδραπέτευαν, ήταν αληθινά θηρία, γυμνασμένα να κάμνουν περισσότερη δουλειά, παρά θόρυβο. Δεν γαυγίζουν καθόλου, παρά μόνο την στιγμή που αρχίζουν να ξεσχίζουν και να τρώγουν τον έχθρό, αφού κατώρθωσαν να τον καταβάλουν. Στην αρχή όμως έρπουν σιγά σαν τίγρεις και ηρδούν έξωρα στο λαιμό του ανθρώπου, που ετόλμησε να εισχωρήση στον έμπιστευμένο στη φύλαξή τους περίβολο.

Αυτό έκαναν τώρα. 'Αλλ' άμα βρέθηκαν μπροστά σε τόσους ανθρώπους, που έφαινοντο να τα περιμένουν, απορροισμένοι να τάφηρσουν, τα θηρία έδίστασαν.

Στο σκοτάδι άντηγούσε παράξενα η θνητή τους αναπνοή και τα μάτια τους έγυάλιζαν...

—'Επιτέλους εν' απ' αυτά αποράσισε να προσβάλη τον έχθρό και ώρμητε... Τ'ο λειδί μι'ας να βάγας αστράφτει και το σκυλί, που δεν προσβάνει ούτε να γαυγίτη, πέφτει κάτω με την κοιλιά ξεσχισμένη.

—'Αλλα πέντε σκυλιά, που η μυρωδιά του αίματος και των μαύρων τα κά-

μνει μανιώδη, έφορμούν γυρullίζοντα και τριγυρίζουν το τετράγωνο, που υπερασπίζεται την Κολέττα... Δεν έχουν να χάσουν καιρό. Ο 'Αλβαράδο δίνει μια σύντομη διαταγή. Κι' άμέσως δυο μαύροι χωρίζονται από τον όμιλο και προχωρούν... Έχουν τυλίξη το ρούχό τους στο άριστερό τους χέρι και με το δεξί τους κρατούν από ένα ξυράφι.

Τα σκυλιά χυμούν επάνω τους. —'Αμέσως οι μαύροι βυθίζουν σε' ανοικτά στόματά τους τα χέρια τα τυλιγμένα με τα πανιά, κ' ένθ' τα θηρία, μισοπνιγμένα, προσπαθούν να δαγκάσουν, τους ανοίγουν της κοιλίας με τα ξυράφια. (Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝ'Ι'ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΠΟΛΙ

—Αγαπητοί μου,



ΤΥΧΑ προχθές ε' ένα σπίτι, — δεν είναι ανάγκη να σας πω, — την ώρα που πήγε ο γιατρός να τους μολιάση.

Σας βεβαιώ λοιπόν, ότι παρευρέθηκα

σε κάτι σκηνές καθαυτο κωμικοτραγικές. Το σπίτι εκείνο έχει και παιδιά. Ήταν δυο κορίτσια, έν αγοράκι, ένας μικρός υπηρέτης, μια μικρή καρατιέρα. Θα υποθέσετε τώρα, ότι αυτά τα παιδιά έκαμαν την μεγαλύτερη φασαρία μπροστά στον νυκτερί, που επρόκειτο να τους τρυπήση το μπράτσο και να τους μιάση το σωτήριο μπόλι. —'Ε, όχι! ήταν και οι μεγάλοι που έκαναν τα ίδια και χειρότερα! —'Ενα παλληκάρι άξαφνα είκοσι πέντε χρονών, ένας άντρας ως εκεί απάνω, χλώμιασε σαν πεθαμένος και πήγε να λιποθυμήση σαν γυναίκα, έπειδή αισθάνθηκε τσούξιμο κ' είδε λίγο αίμα να τρέχη από το μπράτσο του!.

Τα παιδιά όμως άντιδρούσαν, ξεθύναν με ξεφωνητά. —'Μή!... γιατρέ!... φτάνει!... φτάνει!... με πονεί!... α!... α, μαμμάκα μου!... Και με μεγάλη δυσκολία τα κατάφεραν να γυμνώσουν το μπράτσο τους και να σταθούν για τη σπουδαία έγχειρση... 'Αστείότατος ήταν μάλιστα ο μικρός υπηρέτης που δεν είχε πολύ θάρρος, ο καίμενος, να κάμη φασαρία σαν άλλα παιδιά, και στέκονταν ζαρωμένος και κίτρινος σε μιάν άκρη, λές κ' επερίμενε να έλθη η σειρά του για να τον κόψουν. Δυο λόγια ψιθύριζε

μόνο κάπου-κάπου: «'Εγώ... μολιάσθηκα!» Πραγματικώς, όταν παρουσίασε το μπράτσο του, ο γιατρός είδε ένα σημάδι προσφάτου μολιάσματος, πιασμένου. —'Αντε σύ, τού λέει, δεν έχεις ανάγκη. —'Α, έπρεπε να βλέπατε τη χαρά του που γλύτωσε! —'Ετσι θάκανε κ' ένας κατάδ.κος, που θα τούδιναν άξαφνα χάρη.

Το μικρότερο πάλι από τα κορίτσια, μια κατεργαρούλα φοβητσάρα, πήγε και κρύφθηκε ε' ένα μέρος άνωνωμο. Κλείσθηκε δηλαδή, με την πρόσσι ανάγκη. Τη φώναζαν, άλλα έκανε τον κουφό. —'Εψαξαν παντού, δεν τη βρήκαν πουθενά, είδαν εκείνη την πόρτα κλεισμένη και κατάλαβαν... —'Αρχισαν τότε να της κτυπούν: —'«'Ελα, ο γιατρός σε περιμένει!... —'Δεν μπορώ! έφώναζε η μικρούλα από μέσα' μ' έπιασε κόψιμο! —'Από το φόβο σου; —'Όχι, από τα στα-φύλια!» Ψέμματα τώλεγε, ήταν βέβαιοι. —'Αλλά τί να κάμουν; Να σπάσουν την πόρτα; Σα δύσκολο... Κ' έγεινε τότε κάτι έξοχο: Μαζεύθηκαν όλοι εκεί απέξω κι' άρχισαν να την παρακαλούν: «'Ελα, χρυσή μου, άνοιξε, έβγα... δεν είναι τί-πιτα!... Κάνει να μη μολιάσθης... Θέλεις να πάθης κανένα κακό;... Και ο καίμενος ο γιατρός που θέλει να φύγη;... βιάζεται, να πάη να μολιάση κι' άλλους... —'Ελα, χρυσή μου, μη μάς παιδεύης!» —'Ετσι την έζιλοτίμησαν και μετά πολλά, την έκαμαν να βγάλη από μέσα τον σύρτη. —'Από φόβο τότε μ'ήν το μετανόησε, την άρπαξαν, τη σήκωσαν και κατ' ευθείαν στο γιατρό. —'Ε, και ν'ακούγατε τα ξεφωνητά της!

—'Αλλά ξαναγυρίζω στους μεγάλους, που φοβούνται σαν τους μικρούς... Κάποιος, ε'το παλληκάρι εκείνο που πήγε να λιποθυμήση, είπε: —'«'Ετσι λοιπόν θα πάρομε και την Πόλη;» Και όμως — αυτό είναι το περίεργο, — δεν είναι δειλοί όσοι φοβούνται το νυστέρι του γιατρού ή λιποθυμούν, άμα βλέπουν να τρέχη αίμα. Καμιά φορά μάλιστα είναι από εκείνους που πραγματικώς παίρνουν την Πόλη. Δηλαδή γενναίοι στρατιώτες, πολεμιστάι, αρχηγοί, στρατηγοί. Δεν τρομάζουν μπροστά σε χιλιάδες έχθρων. —'Η σφαίρες μπορεί να πέφτουν γύρω τους βροχή και να της άψφουν. —'Αλλά φθάνει να ιδούν ένα γιατρό, για να δειλιάσουν! —'Η παραμικρή έγχειρση τους είναι ανυπόφορη. Και βλέπεις λεοντάρι στο πεδίο της μάχης, να γίνονται λαγοί στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Είναι μια αδυναμία, πολύ συχνή στους ανθρώπους. —'Αλλά δεν σημαίνει. Τ'ο κακό είναι να δειλιάζη κανείς στα μεγάλα, και να δείχνεται γενναίος στα τιποτένια. Να είναι άξαφνα λεοντάρι στο νοσοκομείο και λαγός στο πεδίο της μάχης...

Σας αποπάζωμαι

ΦΑΙΔΩΝ

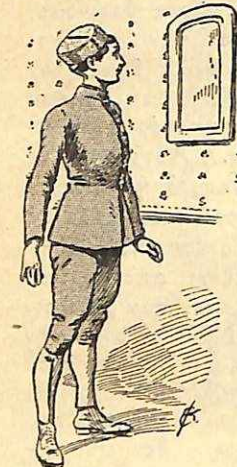
Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΝΑΛΙΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Η. DE GORSSE]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια).

Κ' ἐγέλασαν ὅλοι...

Ἄλλ' ἂν οἱ δυστυχισμένοι αὐτοὶ εἶχαν ὄρεξιν ἀκόμη νὰ γελοῦν, ἦτο διότι ὁ Ρασκασσᾶς, ποῦ ἡ ψαρόβαρκα ἀπετέλει τώρα ὅλην ἔτου τὴν περιουσίαν, εἶχεν ἀρχίσῃ πάλιν νὰ ἐργάζεται καὶ τίποτα δὲν παρηγορεῖ τόσον καὶ δὲν ἀποδίδει τὸ θάρρος ὅσον ἡ ἐργασία.



«Ὁ Τώνης ἐκυττάθη εἰς τὸν καθρέπτην...» (Σελ. 289, στ. α').

Ὁ καλὸς ψαρᾶς ἡμποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐπαρκῇ, ὅπως ἄλλοτε, εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας.

Ὅμως ἤρχοντο καὶ ἡμέραι ποῦ μετὰ βίας τὸ κατάρθωνε, διότι τώρα εἶχε ἀκόμη ἓνα στόμα νὰ τρέφῃ: τὴν μικρὰν Μιμόζαν, ποῦ προσετέθη εἰς τὴν οἰκογένειαν Ρασκασσᾶ... δωρεάν.

Δι' αὐτὸ ὁ οἰκογενειάρχης μὲ ὅλην τὴν λύπην ποῦ θὰ τῷ ἐπροξενούσεν ὁ χωρισμὸς, ἀπεράσισε νὰ στείλῃ τὸν Τώνην νὰ ἐργασθῇ εἰς τὴν πόλιν.

Εἶχεν ἓνα ἐξάδελφον, καμαριέρην εἰς ἓνα μεγάλον ξενοδοχεῖον τοῦ Μόντε-Κάρλο. Ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦς ἐπῆγε μίαν Κυριακὴν εἰς τὸ Σαῖν-Μαξιμ, καὶ ὁ μπάρμπα-Ρασκασσᾶς τῷ ἐνεπιστεύθη τὰ σχέδιά του.

—Ὁ Τώνης μου εἶνε τώρα πιά μεγάλος, τῷ εἶπε. Πρέπει νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του καὶ ἤθελα πολὺ νὰ τοῦ εὑρίσκῃ μιὰ θέσι.

—Ἰσα-ἴσα γνωρίζω κάποιον, ἀπεκρίθη ὁ ἐξάδελφος, ποῦ ζητεῖ ἓνα μικρὸ γκρούμ. Ὁ γυῖός σου φαίνεται ἔξυπνος καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ τὰ καταζέρῃ. Ἀπόψε γυρίζω στὸ Μόντε-Κάρλο. Δὸς μου τὸν Τώνην, νὰ τὸν συστήσω.

—Καλὰ. Σύμφωνοι.

Λυπημένος, ὁ Ρασκασσᾶς ἐφώναξε τὸν Τώνην καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασίν του.

—Ἐκαμὲς πολὺ καλὰ, μπामπα, εἶπε ὁ Τώνης. Εἶμαι μεγάλος τώρα καὶ πρέπει νὰ ἐργασθῶ κ' ἐγώ, γιὰ νὰ σὲ ἀνακουφίσω. Ἐτόλμω μάλιστα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ βρῇς ἐργασία.

—Ἄ, καλὸ μου παιδί! ἐφώναξε ὁ Ρασκασσᾶς μὲ συγκίνησιν. Λοιπὸν σοῦ βρῆκα καὶ πρέπει νὰ φύγῃς ἀπόψε μὲ τὸ θεῖό σου.

—Θὰ φύγω ἀπόψε! ἀπεκρίθη ὁ Τώνης. Ἐπειτα, σιγώτερα, ὡς ἐὰν ἐφοβεῖτο μὴν ἀκουσθῇ, προσέθεσε:

—Στὴ μαμμὰ ὅμως καὶ στὴ Μιμόζα δὲν κάνεις νὰ τὸ πῆτε... Θὰ λυπηθοῦν πολὺ...

—Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ρασκασσᾶς: θὰ τὸ μάθουν αὐριο, ὅταν θὰ εἶσαι πιά μακριὰ.

Συνεφωνήθη τότε ὁ τρόπος τῆς ἀναχωρήσεως, ἡ ὁποία θὰ ἐγίνετο κρυφά, καὶ ὁ Τώνης διήλθε τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀπογεύματος, ἐτοιμάζων τὸ μπόγαλάκι του.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ἔκαμε μὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις, διὰ νὰ μὴ μυρισθῇ τίποτε ἡ γυναῖκα τοῦ ψαρά, ἡ ὁποία ὅμως κάτι ὑποπτεύθη μίαν στιγμὴν καὶ τὸν ἠρώτησε:

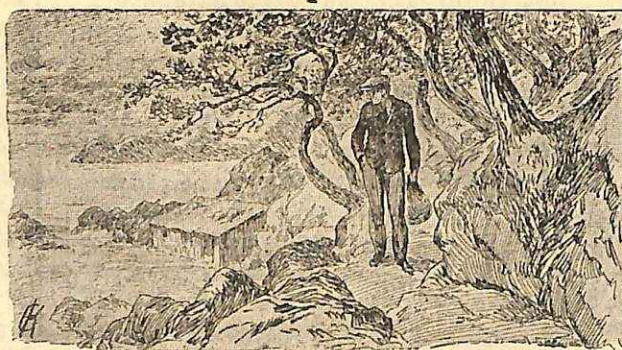
—Μὰ τί ἔχεις σήμερα, Τώνη; Μοῦ φαίνεται ἀλλοιότιμος...

—Τίποτα, δὲν ἔχω τίποτα! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς κοκκινίζων, διότι πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του ἠναγκάσθη νὰ πῇ ψέμμα εἰς τὴν μητέρα του.

Εὐτυχῶς, ἡ Ρασκασσῖνα, ἀπησχολημένη μὲ τὸ νοικοκυριό της, δὲν ἐπέμεινε περισσότερον καὶ δὲν ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν περὶ τῆς ἀνησυχίας ἐκείνης τοῦ υἱοῦ της.

Ἐπιτέλους ἐνύκτισε. Ὁ Τώνης ἔπρεπε νὰ κοιμηθῇ καὶ ἀπόψε ὅπως κάθε νύκτα! ἀλλὰ μαντεύετε μὲ ποίαν τρυφεράν διάχυσιν, πρὶν ἀποσυρθῇ εἰς τὴν καμαρούλα του, ἐξήλθε τὴν μητέρα του καὶ τὴν Μιμόζαν...

—Κοιμήσου τώρα καὶ σύ, καλὴ μου, γιὰτ' εἶσαι κουρασμένη, εἶπεν ὁ Ρασκασσᾶς εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἐγὼ πρέπει νὰ συνοδεύσω τὸν ἐξάδελφον ὡς τὸ σταθμό.



«Ὁ Τώνης, φεύγων...» (Σελ. 288, στ. γ').

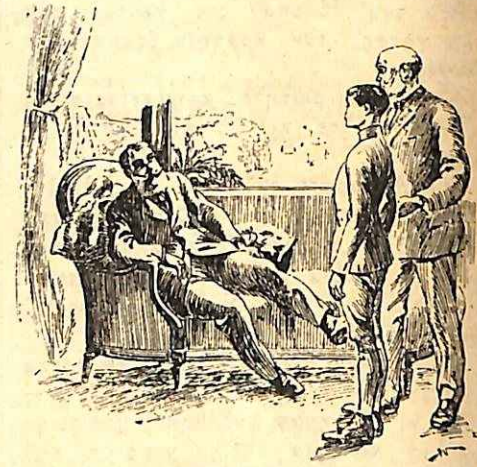
Πραγματικῶς, ἡ Ρασκασσῖνα ἐπλόγιασε. Ὀλίγον ἀργότερα ἤκουσεν ἓνα μικρὸν θόρυβον... ἀλλ' ἀνύποπτη καθὼς ἦτο, δὲν ἐσκέφθη νὰ τὸν ἀποδώσῃ εἰς τὸν υἱὸν της, ὁ ὁποῖος ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ στρώμα του.

Ἄ, πόσον δυνατὰ ἐκτυποῦσεν ἡ καρδιά τοῦ Τώνη ἐκείνην τὴν ὥραν!.. Μὰ τόσον δυνατὰ, ὥστε ὁ μικρὸς ἐφοδίσθη μήπως τὴν ἤκουε καὶ ἡ μητέρα του!

Ἐπιτέλους εὐρέθη εἰς τὴν θύραν. Τώρα εἶνε ἕτοιμος νὰ ἐξέλθῃ καὶ νὰπομκρυνοθῇ, νὰ φύγῃ.

Ἐνα βῆμα ἀκόμη κ' ἐτελείωσε! θὰ ἐγκατέλειπε, ποῖος ξέροιε διὰ πόσον καιρὸν, τὴν καλύβην, μὲ ὅ,τι εἶχεν ἀγαπητὸν μέσα εἰς αὐτήν!..

Ὁ Τώνης τώρα διστάζει... Διὰτί; Ἐλιποφύγησε; τοῦ ἔλειψε τὸ θάρρος; Ὁχι... Μόνον ἐπιστρέφει, ἀνέρχεται



«Νὰ τὸ παιδί, διὰ τὸ ὅποιον ὠμίλησα εἰς τὴν Ὑψηλότητά σας...» (Σελ. 289, στ. β').

σιγά-σιγά εἰς τὴν κάμαραν τῆς ἀδελφούλας του, σκύπτει ἐπάνω ἀπὸ τὸ στρώμα ὅπου κοιμᾶται σὰν ἄγγελος, φωτισμένη ἀπὸ μίαν ἀκτίνα τῆς σελήνης, καὶ ἀποθέτει ἐπὶ τοῦ ροδίνου τῆς μετώπου τρυφερὸν ἀδελφικὸν φίλημα.

Ἡ μικρούλα, ἡ ὁποία, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, θὰ ἔδλεπε βέβαια κάποιον ὠραῖον ὄνειρον, τοῦ ἐγαμογέλασεν εἰς τὸν ὕπνον της. Καὶ ὁ Τώνης, φεύγων, ἀποκομίζει εἰς τὰ βυθότατα τῆς καρδίας του τὸ γλυκὺ μεῖδιμα, ὡς ἐχέγγυον ἐλπίδος κ' εὐτυχίας...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ Τώνης γκρούμ.

Τὴν ἐπαύριον, ὁ ἐξάδελφος του Ρασκασσᾶ παρουσίαζε τὸν Τώνην εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ πρίγκηπος Σεργίου Ἰδαννῶν, πλουσιωτάτου Ρώτου, ὁ ὁποῖος διέμενε τότε, χάριν ἀναψυχῆς, εἰς τὴν Κυανὴν Ἀκτὴν. Ἦτο ἐγκατεστημένος εἰς μίαν μεγαλοπρεπῆ βίλλαν, ὀλίγον ἔξωθεν τοῦ Μόντε-Κάρλο, τῆς ὁποίας τάνθοστολιστα ἀνδхра κατωπρίζοντο εἰς τὸν ὠραῖον κόλπον, ὁ ὁποῖος χωρίζει τοὺς ἀποκρήμινους βράχους τοῦ Μοναχὸ ἀπὸ τὸν ὠραῖον πράσινον καὶ σκιερὸν περίπατον τοῦ ἀκρωτηρίου Μαρτέν.

Ὁ ἐπιστάτης αὐτὸς ἦτο πενηνταπέντε περίπου ἐτῶν ἄνθρωπος καὶ ὀνομάζετο Ἰβάν. Ὁ πρίγκηψ τοῦ εἶχε τὴν μεγαλύτεραν ἐμπιστοσύνην καὶ δὲν ἔκαμνε τίποτε χωρὶς νὰ τὸν συμβουλευθῇ.

Τὸ ἔξυπνον ὕψος καὶ αἱ εὐστοχοὶ ἀπαν-

τήσεις τοῦ Τώνη τοῦ ἤρεσαν διὰ τοῦτο τὸν προσέλαβεν ἀμέσως ὡς γκρούμ.

—Θὰ σὲ ὀδηγήσουν εἰς τὸ δωμάτιό σου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰβάν, κ' ἐκεῖ θὰ βρῇς τὴν στολή, ποῦ εἶνε γιὰ σένα. Φόρεσέ την καί, ἂν σοῦ πηγαῖνῃ, ὅπως ἐλπίζω, θὰ σὲ παρουσιάσω σήμερα εἰς τὸν Πρίγκηπα.

—Μάλιστα, κύριε Ἰβάν! ἀπεκρίθη ὁ Τώνης μὲ τὸ ζωηρὸν ἐκεῖνο ὕψος, ποῦ εἶχε κατακτήσῃ τὸν ἐπιστάτην.

Ἐνας ὑπρέτης τὸν ὀδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ὁποῖον, ὅπως ὅλα τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας, εὐρίσκετο εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς βίλλας. Μικρὸν, δὲν εἶχε παρὰ ἓν μόνον παράθυρον ἀλλὰ ὅταν τὸ ἐπλησίασεν, ὁ Τώνης εἶδε μὲ μεγάλην του χαράν, ὅτι ἦτο ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, τὴν ἰδίαν ἐκείνην θάλασσαν, ἡ ὁποία, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, μὲ τὰ ἴδια ἀφρισμένα κύματά της, θὰ ἐθώπευε τοὺς κόκκινους βράχους τοῦ Σαῖν-Μαξιμ.

Ἡ οἰκοστολὴ εὐρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι. Ὁ Τώνης τὴν ἐφόρεσεν ἀμέσως κ' ἐκυττάθη εἰς τὸν μικρὸν καθρέπτην ποῦ ἦτο κρεμασμένος εἰς τὸν τοίχον. Τοῦ ἤρχετο θαυμασία.

Παραγγεῖλιά νὰ τὴν εἶχε κάμῃ, δὲν θὰ τοῦ ἤρχετο καλλίτερα. Καὶ τί εὐμορφὴ ποῦ ἦτο! Ἀπὸ τόσα γαλάζια, μὲ κοντὰ πανταλόνια, καὶ μ' ἓνα στενὸ, κομψὸ ντόλμαν, ποῦ τὸν ἔκαμνε νὰ ὁμοιάζῃ μὲ ἀξιωματικόν.

Ἐφόρεσε στραβά καὶ τὸ κουκάκι του, —ἓνα πὸλο καμωμένον ἀπὸ τὴν ἰδίαν τσόχαν, — καὶ οὕτω μεταμορφωμένος, κατέθηκε νὰ εὑρῇ τὸν ἐπιστάτην.

—Πλησίασε, παιδί μου, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰβάν. Νὰ σὲ ἰδῶ, πῶς ἐγίνεσαι...

Ὁ Τώνης ἐστάθη ἐμπρὸς του σὰν στρατιώτης εἰς προσοχὴν.

—Ὁραῖα! ὠραῖα! ἐφώναξε ὁ ἐπιστάτης. Εἶσαι πολὺ καλὰ ἔτσι! Ἀκολούθησέ με, νὰ σὲ παρουσιάσω στὸν Πρίγκηπα!

—Στὸν Πρίγκηπα! ἐφώναξεν ἀκούσιως ὁ Τώνης, συγκινημένος, διότι πρῶτην φορὰν εἰς τὴν ζωὴν του θὰ ἔδεν ἓνα τότεν ὕψηλόν πρόσωπον.

—Μὴ φοβάσαι, τοῦ εἶπεν ὁ Ἰβάν μειδιών. Ὁ Πρίγκηψ εἶνε ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου καὶ εἶμαι βέβαιος

ὅτι θὰ τοῦ ἀρέσῃ, ὅπως ἤρεσες καὶ σὲ μένα. Ἐλα, πάμε!

Ὁ Τώνης ἠκολούθησε τὸν γηραιὸν ἐπιστάτην καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πρίγκηπος, ἓνα θαυμάσιον σαλόνι μὲ ἀνοιχτὰ χρώματα καὶ μὲ μίαν μεγάλην βεράνταν, ὑαλοφρακτὴν, πρὸς τὴν θάλασσαν.

Ἄν ὁ Τώνης δὲν ἦτο τότεν συγκινημένος, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, βεβαίως θὰ ἐξέβαλλε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Δὲν εἶχεν ἰδῇ ποτέ του παρὰ πτωχόπιτα ψαράδων κ' ἐνόμισεν ὅτι μετεφέρθη ἐξάφνου εἰς κανένα μαγικὸν παλάτι, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ περιγράφονται εἰς τὰ παραμύθια.

Ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις αὐτὴ δὲν διήρκεσε πολὺ, διότι ὁ Τώνης, σχεδὸν συγχρόνως, εἶδε καὶ τὸν πρίγκηπα Ἰδαννῶν, ξηλωμένον εἰς μίαν πολυθρόναν, πλησίον τῆς βεράντας.

Ἦτο μεσόκοπος, ὑψηλός, μὲ πολὺ ὠχρὸν πρόσωπον καὶ μὲ μακριὰ ξανθὰ γένεια. Ἡ φυσιογνωμία ἀπέπνεεν εὐγένειαν καὶ μεγαλεῖον. Ἐφαίνετο προῶς γηρασμένος, διότι τὰ μαλλιά του ἦσαν σχεδὸν ἄσπρα καὶ μόνον τὰ γένεια τοῦ διετήρουν τὸ χρώμα των. Εἰς τὰ γαλανά του μάτια ἀνεγινώσκετο μία βαθεῖα θλίψις ἀλλὰ συγχρόνως καὶ μία μεγάλη καλωσύνη.

Ἐκυττάζε κατὰ τὴν θάλασσαν, παρακολουθῶν τὴν πορείαν ἐνὸς μακρουνοῦ πλοίου· ἀλλὰ μόλις ἤκουσε τὰ βήματά των, ἐστράφη πρὸς τὸν Ἰβάν καὶ τὸν Τώνην.

Τότε ὁ ἐπιστάτης, δείχνων τὸν μικρὸν γκρούμ, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο ἀκίνητος πλησίον του, τῷ εἶπεν ὀλίγας λέξεις εἰς γλῶσσαν, ποῦ ὁ Τώνης δὲν τὴν ἐννοοῦσεν. Ἀλλ' ἡ ἐννοία ἐμαντεύετο εὐκολα:

—Νὰ τὸ παιδί, διὰ τὸ ὅποιον ὠμίλησα εἰς τὴν Ὑψηλότητά σας. Ἐλπίζω νὰ σὰς ἀρέσῃ.

—Πραγματικῶς, ἀπεκρίθη ὁ Πρίγκηψ εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, ἔχει πολὺ καλὸ ἔξωτερικό.

Καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν Τώνην νὰ πλησιάσῃ.

Ὁ μικρός, τοῦ ὁποῖου τὰ πόδια ἔτρεμαν, ἐδίστασε.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἰδε Ὁδηγὸς Κεφ. ΙΒ'.]

α'. Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐκπορθητοῦ τῆς Ἐπταλόφου

KY					
	PA	ΦΑΛ	ΖΑ	ΔΕΥ	PA
A	ΘΑ	ΚΕΡ	ΝΙ	ΚΑΣ	ΘΗ
	KH	KYN	ΛΗ	ΘΟΣ	ΚΕ
KY					

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα ἐξ ἑλληνικῶν νήσων.

β'. Μαγικὴ εἰκὼν μετ' Ἰρίφρον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

—Τί διαβάζεις τώρα, Τάκη;

—Ὅριστε:

3
3 3
3 3
3 3 3 3 3 3

Τί ἐδιάβαζες;

γ'. Διὰ τοὺς Σαλλομαδεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλείσης τῶν Ἀνθέων

Les-que-aux-sur-nous-nous - peines-causerons-autres-retomberont.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὗται, ὥστε νὰ γινῇ ἓν γινώσκον.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραίτητως ὑπὸ ἐνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματισμοῦ.

Λύσεις τοῦ 34ου φύλλου



α'. Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν αἱ γραμμαῖ, διὰ νὰ νάπολεσθῇ αὐτὴ ἡ μορφή.—β'. Πετροῦπολις, Μόσχα, Ὁδησός, Πουλτάβα.—γ'. Ροδάκινα. (ΡΟΔΑ ΚΙΝΑ...) Vivre content du peu, c'est être vraiment riche.

ΧΑΜΕΝΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

Ευπνώ τη νύκτα... Κάποια φρίκη λόγου...
Ψηλά ή καντήλα τρεμοφέγγει μοναχή.
Καμπάνες μακρινές βραχνολαλούν στ' αυτιά μου
κ' ή μοναξιά μου σφίγγει την ψιχή...
Τρέμουν 'στὸν τοῖχο γύρω οἱ ἴσκιοι...
[Εὐτυχισμένη
ἀγαντοῖ φθάνει ἀπὸ κάπου ὀδυμνική,
κ' ἔρχεται 'στὴ βαρεῖα γαλήνη βυθισμένη,
βαθεῖα τῶν μακρινῶν σημαντικῶν μουσικῶν...
Πόσο ἥσυχα κοιμώμουν... Τώρα πιά θ' ἔργησιν
ὕπνος τόσο γλυκὸς νάρθηκ' ἢ 'ἄλλη φορά!...
Πότε καὶ πάλι τ' ὄνειρο θὰ φτερουγίσῃ,
μὲ τόσο ἀνάλαφρα φανταστικὰ φτερά;
Τί ἔβλεπα; Τί περνοῦσε 'στὰ κλειστά
[μου μάτια;
—Στολίδι μοιάζει τ' ὄνειρό μου, ἀστραφ-
τερό,
ποῦ ἔπεσε μονομιᾶς κ' ἐγένηκε κομμάτια
καὶ νὰ ταιριάσω τὰ συντρίμια δὲν
[μπορῶ.
Τί ἔβλεπα ὥς τώρα; Τὸ ξεχνῶ, δὲν τὸ
[θυμῶμαι
τί ἔβλεπα, τόσο ἀτίμητα καὶ μαγικά;
'Ω, ἄς ἦταν πάντοτε ἔτσι νὰ κοιμῶμαι
κ' ἄς 'μέναν τὰ ὄνειρα ἄγνωστα καὶ
[μυστικά...
ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΠΑΛΗΑΔΕΡΦΟΣ

Ἐτελείωτε καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστράτευ-
σις καὶ γυρίσαμε στὰ ἔργα μας. Ἄλλος
στὸ γραφεῖό του, ἄλλος στὸ χωράρι του,
ἄλλος στὴ στάνη του καὶ ἄλλος στὸ
κατάστημα του. Ἀρχισε νὰ δουλεύῃ τὸ
πέννα, νὰ κόβῃ τὸ βρεπάνι, νὰ κτυπᾷ τὸ
σφυρί, νὰ λαλῇ ἡ φλογέρα καὶ νὰ σφυ-
ρίζῃ ἡ μηχανή.

Εἶνε νωπαὶ ἀκόμη αἱ ἀναμνήσεις
τοῦ στρατῶνος, τῶν στρατιωτῶν, τῶν
ἐπεισοδίων, τῶν ἀστείων. Πρέπει νὰ ξεύ-
ρετε, ἀγαπητοὶ μου ἀναγνώστες, ὅτι μία
ἐπιστράτευσις εἶνε βεβαίως κακὸν πρᾶγ-
μα, διότι ἀρίνει κανεὶς τὸ σπῖτι του καὶ
τῆς δουλειᾶς του, ἔχει ὅμως καὶ μεγάλα
καλά. Τὸ μεγαλύτερο δὲ καλὸ εἶνε
ὅτι ξαναγίνεται κανεὶς παιδί 20 ἐτῶν,
χωρὶς φροντίδας καὶ καμμιὰ φεῖρα χωρὶς
μυαλό. Εἶνε πολὺ ἀστείον πρᾶγμα νὰ
βλέπῃς ἕνα γέρο ἐθνοφρουρὸν μὲ ἄσπρα
μουστάκια νὰ παίζῃ «τῆς καδῆλες»
αἰρνης ἢ «τὸ κουτσό» ὅπως ἔκαμνεν
ὅταν ἦτον κληρωτός, ἢ νὰ τσακῶνεται
μὲ ἄλλον συνομηλικόν του γιὰτὶ στήν
κοντσίνα τοῦ ἔκλεψε «τὸ δύο τὸ καλό.»

Σὺν τῷ χρόνῳ αἱ ἀναμνήσεις αὐταὶ
θὰ σβύσουν καὶ αἱ φυσιογνωμίαι θὰ λη-
σμονηθοῦν. Ἐνα στρατιώτην ὅμως μοῦ
φαίνεται πῶς ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσῃ.
Δὲν εἶχεν οὔτε ἔξοχα προτερήματα, οὔτε
τρομερὰ ἐλαττώματα, ὥστε νὰ χαραχθῇ
δραβεῖα στήν μνήμη μου. Ἀλλ' ἦτον ἕνας
ἰδιαίτερος τύπος καὶ τὰ συνηθισμένα λό-

γικ του καὶ οἱ τρόποι του εἶχαν κάτι τι τὸ
ἰδιαίτερον. Ὅλα τὰ λόγια του καὶ τὰ
πὶδ σοβαρό, ἐφαίνοντο ἀστεῖα· ὅλαι αἱ
κινήσεις του καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ στρα-
τιωτικαί, ἐφαίνοντο κωμικαί. Τὸ ὄνομά
του ἢ μᾶλλον τὸ παρατσούκλι του ἦτον
Παληαδερφός. Τὸ καθ' ἑαυτοῦ ὄνομά του
ἦτον γραμμμένο στὰ ἐπίσημα χαρτιά καὶ
δὲν τὸ ἤξευρε κανεὶς. «Παληαδερφέ» τοῦ
ἐρώναζεν ὁ ἐπιλογίας, «εἰσαι σήμερα
σταυροφύλαξ». Ὁ δεκανεὺς τῆς ὑπηρε-
σίας ἀνέφερε στὸν ἐπιλογίαν καὶ ὁ ἐπιλο-
γίας στὸν λαχαγρό. «Ὁ στρατιώτης Πα-
ληαδερφός ζητεῖ 48 ὥρον ἄδειαν δι' Αἰ-
γίον». Ἀρσὺ μὲν φορὰ ἐφθασε καὶ ἔως
τὸ συνταγματάρχη τὸ ὄνομά του «Πα-
ληαδερφός». — «Ποῖος Παληαδερφός εἶναι
αὐτός;» ἐρώτησε μὲ θυμὸν ὁ συνταγμα-
τάρχης, «νὰ μοῦ πῆτε τὸ ἀληθινὸ τοῦ
ὀνομα». Καὶ τότε ἐδέησε νὰ τρέξουν στὰ
ἐπίσημα χαρτιά, νὰ εὑρουν τὸ ἀληθινὸ
ὄνομά του, ἀλλὰ στὴ στιγμὴ πάλι λη-
σμονήθηκε.

Ὁ Παληαδερφός εἶχε τὸ μεγάλο
ἐλαττωμα νὰ εἶνε πολὺ πτωχὸς καὶ τὸ
μεγάλο προτέρημα νὰ εἶνε πολὺ ὑπόχρε-
ωτικός εἰς τοὺς ἀνωτέρους του. Ἐβλεπε
π. χ. ὅτι ἐτρώγεν ὁ ἐπιλογίας ἢ κανέναν
λογίας, ἔτρεχεν ἀμέσως μὲ τὸ παγοῦρι
νὰ τοῦ φέρῃ φρέσκο νερό, καὶ τοῦτο χωρὶς
κανένα ὑπολογισμό, διότι ποτὲ δὲν ζη-
τοῦσεν οὔτε εὐκολίας οὔτε χάριτας. Τὸν
εἶχαμε συνηθίσῃ πλέον ὅλοι οἱ ὑπαξι-
ωματικοὶ καὶ ὁσάκις ἠθέλαμεν νερό,
κρασί, καφέδες, στὸ στόμα μας ἤρχετο
πάντοτε τὸ ὄνομα τοῦ Παληαδερφοῦ. Ἡ
μόνη του ἀδυναμία ἦτον τὸ κρασάκι καὶ
κανὰ τσιγάρο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ δύο εἶχε
πάντοτε χωρὶς νὰ τὰ ζητῇ. Ὅταν ἔμ-
παινε στὴ μικρὴ ταβέρνα τοῦ Συντά-
γματος, πάντα θὰ βρίσκονταν δύο, τρεῖς
νὰ τὸν κεράσουν. Οὔτε παρπονεῖτο
ποτέ, οὔτε ἐθῶμενεν, ἀλλὰ πάντοτε ἦτον
γελαττός κ' ἔκαμνε κ' ἐμᾶς τοὺς ἄλλους
νὰ γελοῦμε. Εἶχεν ὅμως καὶ τὸ τραγι-
κὸν μέρος ἡ ἱστορία του. Εἶχε στὸ χω-
ριὸ τρία παιδιά, γυναικα καὶ μὴ μάννα
καὶ ὅταν ἐγαίνεν ἡ ἐπιστράτευσις, τοὺς
ἀφῆκε χωρὶς λεπτὰ σχεδὸν καὶ χωρὶς
ἀλευρί. Ἀλλὰ δὲν τοὺς ἀφῆκε χωρὶς
προστασία. Ἀντὶ νὰ παίρνῃ λεπτὰ ἀπὸ
τὸ σπῖτι του, ἔστειλεν καὶ ἰδοὺ πῶς.
Στὸ λόγῳ μας εἶχαμε κάμποσους Ἀθη-
ναίους πλουσίους, κουραμπιέδες, ὅπως
τοὺς ἔλεγεν ὁ Παληαδερφός. Ὅταν
λοιπὸν αὐτοὶ ἐβγαίναν θαλαμοφύλακες
ἢ φρουροί, ὁ Παληαδερφός τοὺς ἀντικα-
θίστα ἐπ' ἀμοιβῇ. Καὶ εἶχε ὀρίση δια-
τίμησις: τὴν καθημερινὴν δύο δραχμάς,
τὴν ἐορτὴν τρεῖς καὶ τὰ Χριστούγεννα
ἢ τὸ Πάσχα πέντε. Καὶ ἦτο ἡ μόνη χά-
ρις ποῦ ζητοῦσε ἀπὸ τὸν ἐπιλογίαν, νὰ
δγάνῃ τοὺς κουραμπιέδες ὑπηρεσίας κατὰ
προτίμησιν τὰς ἐορτὰς. Ἐμᾶζευσεν λοιπὸν
τὰ χρηματάκια αὐτὰ καὶ τὰστειλεν στὸ

χωριό. Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἦσαν τὰ
μόνα χρήματα ποῦ πῆγαιναν ἀντιθέτως
ἀπὸ τὸν στρατῶνα στὸ χωριὸ καὶ ἔχι, ὅπως
ὅλα τὰ ἄλλα, ἀπὸ τὸ χωριὸ στὸ στρα-
τῶνα.

Τώρα στὸ χωριὸ του, ὁ Παληαδερφός
θὰ ἀγωνίζεται μὲ τὸν τίμιον ἰδρωτά του
νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογένειά του καὶ ἡθελα,
ἀν ἦτον τρόπος, νὰ τὸν ἔδλεσα καὶ στὸ
σπίτι του καλὸν οἰκογενειαρχῇ, ὅπως
τὸν εἶδα στὸν στρατῶνα καλὸν στρατιώτη.
Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 160ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὧων
θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια
τῆς «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν
Αὐγούστου, Σεπτεμβρίου, Ὀκ-
τωμβρίου, καὶ Νοεμβρίου

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 160ος Δια-
γωνισμὸς πρὸς εὐρεσιν τῶν Λύσεων τῶν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Οἱ κυριώτεροι
ὅροι εἶνε οἱ ἑξῆς:

Αἱ λύσεις γράφονται ἐπὶ ἰδιαίτερου
χάρτου, πολυμμένου εἰς τὸ Γραφεῖόν μου.
Ὡστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ διαγωνισθῶν,
πρέπει πρῶτα νὰ στείλουν μίαν (1) δραχ-
μήν, διὰ νὰ λάβουν 20 φύλλα τοιοῦτου
χάρτου τῶν Λύσεων.

Εἰς τὸν Διαγωνισμόν αὐτὸν ἐπιτρέπεται
νὰ λάβουν μέρος, ἐκτὸς τῶν ἐχόντων ψευ-
δώνυμον, — τοῦτον *δωρεάν*, — καὶ οἱ λοι-
ποὶ *συνδρομηταὶ* καὶ τὰ δέδελμά των, οἱ
μὴ ἔχοντες ψευδώνυμον, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὄρον
νὰ συνοδεύουν κάθε τὸν λυσόχαρτον μ' ἓν
δεκάλεπτον γραμματόσημον.

Ἐπίσης καὶ οἱ *ἀγορασταὶ* εἰμποροῦν
νὰ λάβουν μέρος, ἀλλ' αὐτοὶ πρέπει νὰ
συνοδεύουν κάθε τὸν λυσόχαρτον μὲ γραμ-
ματόσημον *εἰκοσάλεπτον*.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους τοῦ Διαγωνισμοῦ
περὶ ἀπονομῆς τῶν Βραβείων, Ἰσοτίμων
κλπ. εὐρίσκατε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν δημο-
σιευθέντα εἰς τὸ 1ον φύλλον Ὁδηγὸν τοῦ
Συνδρομητοῦ, (Κεφ. Δ') καὶ πρέπει νὰ
τοὺς ἀναγνώσετε με προσοχήν.

Βραβεῖα θάπονεμῶνται τὰ ὀρισμένα
διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὅποια
βλέπετε ἐπίσης εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ
Ὁδηγοῦ.

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἀπάντησις εἰς τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα
καὶ τὸ Κλέφτικο Βόλι.
Γιὰ νὰ διαλέξῃ ἀπὸ αἱ
καθένας ὅ,τι θέλῃ,
Σᾶς, στέλλω... ἕνα πελώριο,
χορταστικὸ καβέλι!

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος
*
Ὁ υπαμᾶς τῆς Διλῆς τῆς ἔδωκε ἕνα μῆλο
καὶ ὁ ἀδελφός τῆς τῆς λέγει:
— Παίξουμε, Διλή, τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά;
— Μὲ τί τρόπο;
— Ἐσὺ νὰ μὲ ἀπατήσῃς μὲ τὸ μῆλο, κ' ἐγὼ
νὰ τὸ φάω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλωνίτη.
*
Μετά τὸ σπάσιμο τῆς φρουτιέρας, ἡ Ἑλλη-
νικὴ Αἰγλή ἀπορεῖ:
— Ποῦ διάβολο ἦταν κρυμμένα τόσα κομμά-
τια σὲ μὴ φρουτιέρα!
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φριξοῦ

Θέλετε νὰ περάσετε θαυμάσια τὸ καλοκαίρι σας;.. Θέλετε νὰ μὴν αἰ-
σθανθῇτε οὔτε τὴν ζέσθιν τῆς πόλεως, οὔτε τὴν μοναξιάν τῆς ἐξοχῆς, οὔτε
τὴν ἀνίαν τῶν μακρῶν διακοπῶν;

Προμηθευθετε ΤΟΜΟΥΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ," & "ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ."

Τιμοκατάλογοι δημοσιεύονται εἰς κάθε σχεδὸν φυλλάδιον. — Εἶνε τὰ ὡ-
ραιότερα, τὰ διασκεδαστικώτερα καὶ τὰ μορφωτικώτερα ἀνεγνώσματος τῆς
νεολαίας. Προμηθευθετε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τὴν 2αν Αὐγούστου 1916.

ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ σήμερα ὁ πρῶτος γύρος τῶν
Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ἐδημοσιεύθη δηλαδὴ
μία Ἀσκήσις ἀπὸ τὰς τὰς συλλογὰς ποῦ ἔλα-
βα διὰ τὸν 157ον Διαγωνισμόν. Ὡστε ἂν ἔσπει-
λε κανεὶς Συλλογὴν καὶ δὲν εἶδεν ἀκόμη ἄσκη-
σιν του, πρέπει νὰ συμπεραθῇ, ὅτι ἡ Συλλογὴ
τοῦ δὲν ἔφθασεν εἰς τὰ χεῖρά μου.

Ἀπὸ τὴν Ζιφταν τῆς Αἰγύπτου ὁ κύριος καὶ
ἡ κυρία Ν. Α. Τρίπου μοῦ ἀναγγέλλουν τοὺς
γάμους τῆς κόρης των Ἀδρεϊνῆς, τῆς ἀγαπη-
τῆς μας Ἀνδριανῆς Βαμβακίως μετὰ τοῦ κ.
Σπυρίδωνος Χατζή-Γαβριήλ. «Φαίνεται μ' οὐ
γράφουν, — ὅτι ἡ Θεῖα Πρόνοια εὖρε καλὸ ὅλα
ἐτοίμησιν τὴν μικράν μας Ἀνδρεϊνῆν καὶ ἠθέλησε
πρὶν ἀκόμη τελεῖσθαι τὰ δεκάτῃ τῆς χρονίας, νὰ
τὴν εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δύσκολον μέρος τῆς ζωῆς.»
Εὐχόμενα λοιπὸν κ' ἐγὼ ὀλοφύχω, μετὰ τῶν
συγγενῶν καὶ τῶν φίλων, νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ
βίος τῆς συμπαθοῦς μικροπαντρεμένης «μὲ τὴν
αὐτὴν, τὴν ὡς τώρα ἀρμονίαν». — Ἀλλὰ καὶ ἡ
ἰδία μοῦ ἐστειλε ἕνα ὠραῖοτατον κομμάτι, ὑπαι-
κισσόμενον τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν ὅλα τὴν τοῦ βίου
τῆς, τὸ ὅποῖον θὰ δημοσιεύσω εἰς τὴν προσεχῇ
Σ. Σ. Σ. Τὴ νύκτ' νὰ συλλογίζωμαι ὅτι θὰ εἶνε
τὸ τελευταῖον, ἀλλὰ καὶ τί χαρὰ νὰ συλλογι-
ζωμαι τὴν αἰτίαν!..

Γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, *Φειδία*, ὁ νέος γλωσ-
σολόγος κ. Μ. Τριανταφυλλίδης ἔχει γράψῃ
ἕνα ὀλόκληρον βιβλίον μὲ τὸν τίτλον «Συνηλασία
ἢ Ἰσοτέλεια;» Δηλαδὴ, πρέπει νὰ βγάλωμε
ἀπὸ τὴν γλώσσαν μας τῆς ξένες λέξεις, ἢ νὰ τὴς
θεωρήσωμεν πιά δικές μας; Ὁ κ. Τριαντα-
φυλλίδης παραδέχεται τὸ δεύτερον. Καὶ γενικῶς
αὐτὸ εἶνε τὸ σωστό. Ὅλες ἡ γλώσσες τοῦ κόσ-
μου ἔχουν ξένες λέξεις. Μία γλῶσσα ποῦ θὰ
ἐξῆριζε κάθε ξένην ρίζαν, θὰ ἔμενε πτωχοτάτη.
Γιὰτὶ ἡ περισσότης ξένες λέξεις δὲν ἀντικαθι-
στῶνται εὐκόλῃ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι δὲν
πρέπει νὰ γίνεταὶ κατάχρησις. Ὅταν ὑπάρχῃ
ἀντίστοιχὴ ἑλληνικὴ λέξις, εὐχεστῇ, εὐνόησι,
πρέπει νὰ μεταχειρίζομεθα τὴν ἑλληνικήν. Μὰ;
τὸ ἐπιβάλλει, ὅπως λέει, καὶ ὁ ἐθνικὸς ἐγωισμός.
Ὁ «Ἕλλη» μοῦ δίδει μίαν καλὴν ἰδέαν: Νὰ
κάμω, λέγει, κ' ἕνα Διαγωνισμόν Κρυπτογρα-
φικῶς. Νὰ σᾶς δώσω δηλαδὴ ἕνα κείμενον γραμ-
μένον μ' ἕνα ἰδιαίτερον ἀλφάβητον καὶ νὰ σᾶς
βάλω νὰ τὸ μακτενέτετε καὶ νὰ τὸ διαβάσετε. Τί
λέτε; δὲν θὰ εἶνε νόστιμον; Ἐγὼ τὸ μελετῶ.

Νὰ καὶ ὁ Ἱερολογίτης ποῦ εἰ ἐκδρομῆς,
οἱ περίπατοι μὲ τὰ γαϊδουράκια κ' ὅλα τὰ ἄλλα
παρὰ τῆς ἐξοχῆς; δὲν τοῦ ἄριστον οὐτ' ἕνα
λεπτό γιὰ νὰ μοῦ γράψῃ! Σήμερα ὅμως μὲ
ἀποζημιώνω μ' ἕνα ὠραῖο γράμμα, ὅπου μοῦ
γράφει κ' αὐτὰ τὰ νόστιμα στιχάκια.

Στὴν εὐμορφὴν πατρίδα μας
Μὲ τὰ ψηλὰ βουνά τῆς;
Εὐτυχισμένη μὴ ζῶν
Ἐκτεσε τὴν φωλιά τῆς.
Εἶνε ἡ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς;
Ποῦ ἔχει περίσσια χάρι;
Καί, ἀντὶ γιὰ αὐτοκίνητο,
Γαϊδοῦρι καὶ μουλάρει.

Ὁ Δοξασμένος Ρήνης μοῦ γράφει: «Ἡ
ἐμβουλὴ γιὰ τὴν φιλίαν τοῦ Βασιλείου Βουλ-

γαροκτόνου ἦτο κάτι ἐξοχόν. Ἐγὼ συμφωνῶ
μαζὶ του. Ἡ φιλία δὲν μοιράζεται. Μπορεῖ κα-
νεὶς νὰ ἐχῇ πολλοὺς φίλους, ἀλλὰ ἕνα μόνον φί-
λον.» — Διὰ τὸ ἄλλο ποῦ μ' ἐρωτᾷς, ἐκτετα-
ται... ὅπου τὴν δεσποινίδα. Δηλαδὴ κατὰ τὴν ἡ-
λικίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ποῦ ἔχει. Σὺ ἔφαρνα,
εἰμπορεῖς τώρα νὰ διαδύξῃς; κάθε φιλολογικόν
βιβλίον.

Ὁ Ἀνδρειωμένος Κουραμπιὲς ἐξῆυπνε
σήμερα μὲ τὰ νεῦρά του. Καὶ μοῦ ἐφομολογεῖ-
ται, ὅτι αὐτὸ τὸ παθαίνει συχνά. Ἐνα παρα-
μικρὸ, ἕνα τιποτένιο πρᾶγμα, εἶνε ἱκανὸ νὰ τὸν
κάμῃ «νὰ μπαρουτιάσῃ»... Ἀ, πολὺ ἄσχημο
αὐτό! Καὶ ὁ φίλος μου, τώρα ποῦ εἶνε νέος,
πρέπει νὰ βάλῃ τὰ δυνατά του καὶ νὰ τὸν νικήσῃ,
γιατὶ ἀλλοίμονο ἂν τὸν πάρουν καὶ τὰ χρόνια
μ' αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα! Θὰ γίνῃ ἕνας γέρος κακός,
κακός, ποῦ θὰ τὸν τρέμουν ὅλοι καὶ δὲν θὰ τὸν
ἀγαπᾷ κανένας.

Ἡ κατιμένη μου ἡ Γλυκεῖα ἔλπις!.. ὁ ἀ-
δελφός τῆς, — ὁ Γόρδιος Δεσμός ἂν τὸν θυμᾷ-
σῃς! — ἦτο διερχόμενος εἰς τὸ γαλλικόν ὠκεοκτόν
«Amiral Charner» ποῦ ἐτοσιλλίσθη ἀπὸ ἕνα
γεωμανικὸν ὑποδρύχον εἰς τὰ ὕδατα τῆς Συρίας.
Ὅσοι ἐσώθησαν, εὐρίσκονται, καθὼς λέγουσιν, εἰς
τὴν Συρίαν. Ἀλλὰ νὰ ἐσώθῃ ἄραγε καὶ ὁ Γόρ-
διος Δεσμός; Νὰ τί δὲν ἠξέσεν τὸσον καιρὸν
τώρα, ἡ Γλυκεῖα ἔλπις. Διότι καμμιαν εἰδή-
σιν δὲν ἔχει ἀπὸ τὸν ἀδελφόν τῆς... Τί ἀγωνία,
Θεέ μου! Μὰ νὰ φαντζεῖται ὅτι ἐγάρη, μὰ νὰ
ἐλπίζῃ διὰ τὴν... Πόσο μὲ συνεκίνησε τὸ γράμμα
τῆς καὶ πῶς εὐχῆθηκα μὲ τὴν καρδίαν μου νὰ
λάβῃ γρήγορα τὴν καλὴν εἰδήσιν!.. Εἴθε!

Σωστά αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφεις, Ἐγγλεῖζακι.
Ἐνα μόνον δὲν παραδέχομαι, ὅτι τὰ παλαιότερα
μυθιστορήματα ἦταν καλλίτερα ἀπὸ τὰ σημερινά.
Μοῦ φαίνεται ὅτι «Ὁ μικρὸς Ἑρρίκος Δαλλινὺς»
εἶνε ἀπὸ τὰ ὠραϊότερα ποῦ ἐδημοσίευσεν ποτέ,
καὶ, ὅπως θὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον, «Ἡ ἀρπαγὴ
τῆς Ναβίας» δὲν πηγαίνει παρὰκᾶτω.

Σὲ συγχάρη, Φράουλα, διὰ τὸ πρῶτον βρα-
βεῖον τοῦ σχολείου. Βιβλίως ἡ ἀδυναμία αὐτὴ
προήλθεν ἀπὸ τὴν ὑπερκόπωσιν καὶ θὰ εἶνε
ὀλωδιδίον παραστικὴ. Διαβάζω τώρα τὴν
ἐρωτήσιν σου: — Ἡ Φράουλα ἤθελε νὰ ἤξευρε
μεταξὺ τῶν συνοδρωτῶν τῆς Διαπλάσεως;
ὑπάρχει κανεὶς ἢ καμμιὰ ποῦ νὰ ἐχῇ τέτοιον
ἡσασυρόν, δηλαδὴ ἕνα ἰσχυρὸν φίλον, ὡς τὸν
περιγράφει ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος;
Ἄν ἔχῃς κλίσιν εἰς τὴν χημείαν, Γαλανόλευκην
Σημαία, εἰμπορεῖς νὰ γίνῃς χημικὸς χωρὶς
κίνδυνον. Τὰ πειράματα δὲν εἶνε ἐπικίνδυνα ὅταν
εἶνε κανεὶς προσεκτικός, καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ
γυναικὶς εἶνε προσεκτικώτερος ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.
Ἐκεῖνον, διὰ τὸ ὅποῖον ἀμφιβάλλω, εἶνε ἂν ἔχῃς
πραγματικὴν κλίσιν δι' αὐτὴν τὴν ἐπιστήμην
καὶ τότε θὰ ἔκαμνες καλλίτερα νὰ προτιμήσῃς
τὴν φιλολογίαν, ποῦ μοῦ φαίνεται ὅτι τὴν ἀγα-
πᾷς περισσότερο. Ἡ Ρεζέπᾶ θὰ ἔλθῃ τὸν Σε-
πτέμβριον, ἀλλὰ δὲν ξέφυγε ἀκόμη τί θὰ σπου-
δάζῃ.

Ὁ συνεργάτης μου κ. Τέλλος Ἀγρας παρα-
καλεῖ τὸ Τραγοῦδι τῆς Δευτερίως νὰ δεχθῇ
τὰς εὐχαριστίας του, τὸν δὲ Βύσσονα νὰ τοῦ
γράψῃ μὲσον τοῦ Γραφείου μου μὲ τὴν διευ-
θυνσιν του.

Ὁ Δραγὶς ἐπιστολὰς μοῦ ἐστειλαν αὐτὴν τὴν
ἐβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ρωβύρος, Κλέφτικο

Βόλι, Ἑλλήν Στρατιώτης, Μία Τρελοῦλα,
Παναγίς, Ρεμβώδης Σέλην, Χάλασμός
Κόσμου, Ἡρώς τοῦ 1913, Μεσοσηνιακὴ Ἀ-
κτὴ, Προμηθεὺς Δεσμώτης, Ἀκτὴ, Χρυσὴ
Καρδιά, καὶ Χάρις. — Ἐφέτελσα τὰς παραγ-
γέλλας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ
καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς:
«Συντρίμμι» — «Λυκόφως» — «Ἡ εὐφυὴς ἐνός;
χωρικοῦ» — «Ὁ Θεὸς καὶ τὸ πεπνόν» — «Σκέ-
ψεις» — «Μητέρα» — «Σιωπᾶτος ἀπόφραγμα» —
«Ροδοπέταλα» — «Τὰ σύκα» — «Υποχρέ-
ωσις τιμῆς» — «Παιδικὸς Πόνος» — «Πότες» —
«Ἐρχεται ἡ ἀνοιξίς» — «Τῆς μάννας τὸ φίλ» —
«Διὰ τὰς πνευματικὰς τῆς Διαπλάσεως φίλας
μου» — «Ἡ πυρκαϊὰ τοῦ Ἀνθίου» — «Τί εἶνε ἡ
πατρίς» — «Μικρὰ διὰφορά».

Κρητικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος: —
«Ρεμβασμοί». Μίμησις τῶν τοῦ Ἀνανία.
Ἀρκετὰ ἐπιτυχμένη. — «Ἡ παιδικὴ καρ-
διά». Καλλὴ ἡ παρατήρησις, τρυφερά ἡ σκέψις,
ἀτεχνον τὸ ὅρος. — «Τρικυμία». Ζωηρὰ ἡ
περιγραφή· οἱ στίχοι ἤθελα νὰ εἶνε πρὸ δευέ-
νοι. — «Μετὰ πένθητα ἔτη». Τὸ ἐδημοσίευσεν
διὰ τὴν πρωτοτυπίαν τοῦ θέματος· ἡ φαντασία
καλὴ, ἡ ἐκτέλεσις χωλαίνει. — «Τί ἀξίζει πρὸ
πολύ». Κοινὸ, ἀλλ' ἀρκετὰ καλογραμμένο. —
«Σκέψεις καὶ Γνώμαι» ἀπάλισμα. — «Παιδικὸν
Πνεῦμα». Καὶ τὰ τρία χαριτωμένα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὁδὸν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναστροφὴ.
ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1.
Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀναστροφόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς
30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀ-
νήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Ζιζανάκι, κ. (;) Ὁρ-
τενσία, κ. (ΖΠ). Λάρις τοῦ Βενιζέλου, κ.
(ΓΜ). Κουκουρικό, κ. (ΠΛ). Οὐτὶς ἂ. (ΑΦ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰνταλλά-
ξουν: — τὸ Ἀτίτητο Εὐζωνάκι (0) μὲ Νι-
κηφόρον Ε

